

Ik heb geprobeerd mezelf voor de gek te houden

Ik heb geprobeerd mezelf voor de gek te houden door voor het slapengaan Sketches of Spain op te zetten. Het werkte niet, en ik zette de cd-speler maar weer uit en de televisie aan, klakkeloos, niet op zoek naar een bepaald programma. Op een warme avond, door het open raam hoorde ik de meeuwen krijsen, viel ik midden in een film over een weduwe. Alsof ik naar mezelf keek, naar een Hollywoodversie van mezelf. Ook die vrouw doolde 's nachts door een leeg, al te stil appartement, en zat urenlang haar mans brieven over te lezen. Soms trok ze zijn trui aan, die ene, met leren stukken op de ellebogen. Dan, op een avond, keert hij terug. Ineens staat hij achter haar en fluistert haar iets in het oor. Ze verbeeldt het zich niet, hij is het, met een lichaam dat ademt, met huid en haar, met armen die hij om haar heen slaat.

Toen de film afgelopen was, ben ik in Bobs stoel gaan zitten. Af en toe keek ik over mijn schouder. Ik wilde hem een kans geven. Bob, riep ik, en later in ons grote tweepersoonsbed riep ik hem nog een paar keer, met steeds kortere tussenpozen riep ik zijn naam. Toen, in het holst van mijn eenzaamheid, kreeg ik een idee.

Vrouw, 59, moederlijk voorkomen, brede heupen, prettige stem, komt u voor het slapen instoppen en voorlezen. Discr. verzek. Beslist geen seks. bedoel. Ook die nacht moeite met inslapen, maar nu van opwinding. Steeds weer stond ik op om de tekst van mijn advertentie te herschrijven. Over die laatste zin heb ik lang nagedacht. Beslist geen seks. bedoel. Het stond er zo preuts. Ik heb die vier woorden ik weet niet hoe vaak doorgestreept en opgeschreven. Ten-slotte was mijn toekomstig werkterrein de rand van het bed van wildvreemde mannen en vrouwen, de slaapkamer van mensen met wie ik alleen zou zijn. Alleen ja, want waarom doen ze anders een beroep op mij? Ik ben er om de klant in te stoppen, losjes of juist heel strak. Om het raam open te zetten, een glas water te halen. En om voor te lezen natuurlijk, een kort verhaal of een hoofdstuk uit een roman waarin ik bij een volgend bezoek verder lees. Heel misschien geef ik een enkeling een zoen op het voorhoofd, op den duur voel ik vast wel aan bij wie dat kan.

Vonne van der Meer
De vrouw met de sleutel
Contact, 2011